

ÂN TÌNH MÙA COVID

Thành phố bị giăng bởi bởi màn sương dày Covid, tất cả cùng bước vào đại dịch. Những thông tin ban đầu được chia sẻ “khu vực tôi sinh sống bị phong tỏa mấy tuần”, “cơ quan có F0 nên đang phong tỏa, truy vết”... đầy cảm thông với đồng nghiệp, bạn bè, người thân quen. Rồi những tin nhắn, cuộc gọi hỏi han nhau trở nên chủ động hơn, mở đầu cho mọi câu chuyện, khi những người xung quanh đang bị ảnh hưởng càng nhiều, dịch bệnh lan nhanh hơn, sức tàn phá khủng khiếp hơn, một phản hồi nhanh chóng, một tin tức bình an sẽ làm ấm lòng người chia sẻ. Hình ảnh tất tả của mọi người lo lắng chuẩn bị dự trữ lương thực, thuốc men cho gia đình, chen chân mua từng cân gạo, hộp thuốc cho trẻ con, rau quả để dành... trở nên phổ biến.

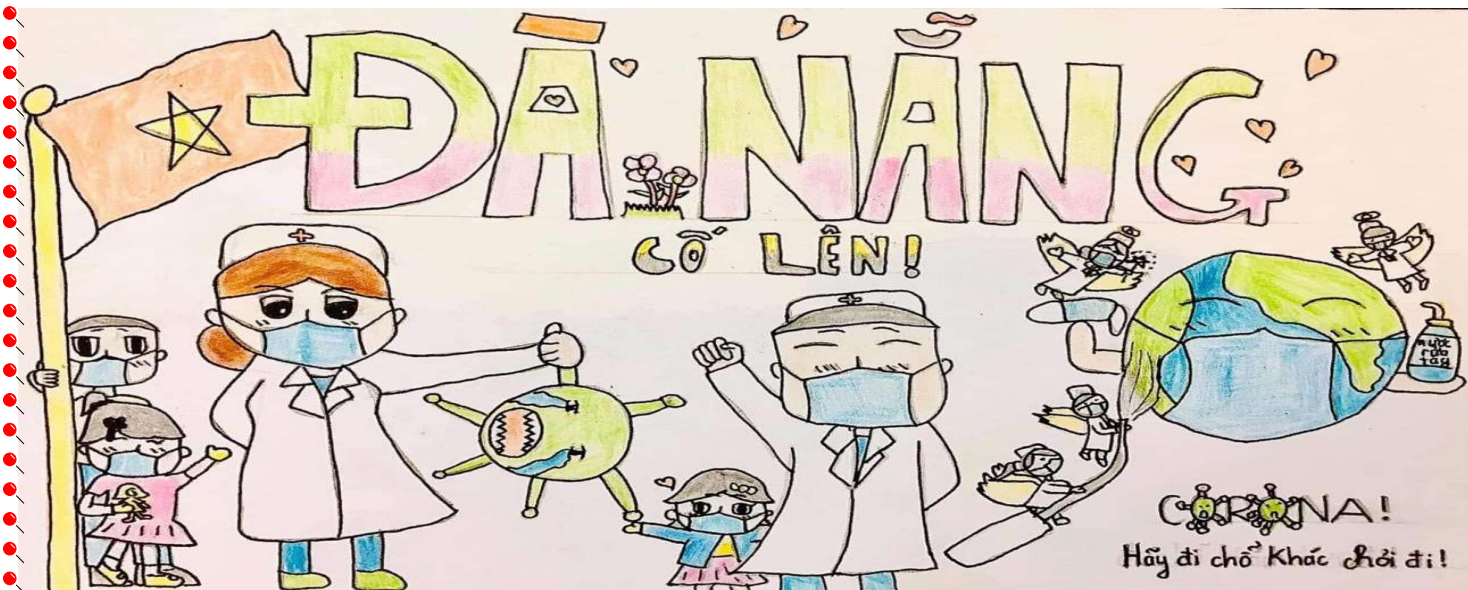
Và đến khi chính mình là nhân vật bị ảnh hưởng trực tiếp trong bối cảnh hàng ngày của dịch bệnh, sự thấu hiểu của những tháng ngày bị phong tỏa nơi cư trú, trong hai tuần không được phép ra khỏi nhà và các cửa hàng bị đóng cửa, mọi giao tiếp kết nối với bên ngoài chỉ thông qua cô Tổ trưởng tổ dân phố! Những khu vực phong tỏa càng lan rộng và tiến đến việc mọi người theo nguyên tắc “ai ở đâu thì ở đó” cùng với lệnh giới nghiêm sau 18h hàng ngày, tôi hoà vào hàng dài những người xếp hàng đợi xét nghiệm Covid, từ cảm giác ngỡ ngàng lần đầu tiên đến cảm giác lo sợ những lần sau đó, những ngày mong ngóng, hồi hộp- lo lắng chờ kết quả vào ngày hôm sau khi mà ngày nào cũng vài chuyến xe cấp cứu tiến vào khu vực mình ở để chở người đi cách ly hoặc điều trị! Nơi tôi cư trú lại gần một khu cách ly điều trị tập trung, hàng ngày chứng kiến từng đoàn người được chở về đây cách ly, vang vang những tiếng loa đọc tên, mã số bệnh nhân hay điều phối quản lý. Những âm thanh còi xe cứu thương lạnh lùng vẫn vang vọng vào những đêm khuya... Rồi những điểm tiêm vaccine được mở và hoạt động hết công suất, những áo trắng của y bác sĩ, áo xanh tình nguyện và cô Tổ trưởng vẫn tất tả mang niềm hy vọng đến cho từng nét mặt của dòng người hòa trong đại dịch.

Trước những ngày tháng dịch già, trong dòng chảy mưu sinh hằng ngày cũng như sau bao năm sống ở phố thị, tôi vẫn chưa biết tổ dân phố mình tổ mấy và tổ trưởng là ai. Thế nhưng trong những ngày tháng vừa qua, hình ảnh cô Tổ trưởng dân phố của tôi với sự tận tụy, đầy nhiệt huyết nhưng âm thầm lặng lẽ lo những nỗi lo- dẫu rằng không phải của mình- đã lan tỏa mạnh mẽ trong tôi những tình cảm ấm áp. Quán xuyên việc đi chợ, mua thuốc men, cả sữa cho trẻ con... cần phải đọc tin nhắn, trả lời tin nhắn, nghe điện thoại, rồi tiếp nhận rau củ quả phân chia đến từng nhà... đã đủ bận rộn từ sáng đến khuya, như một vòng quay không ngừng nghỉ. Tuy nhiên ngay cả khi mặc những bộ quần áo bảo hộ, găng tay, khẩu trang kín mít dưới thời tiết nắng nóng khắc nghiệt, vất vả ngược xuôi thu xếp mọi việc, truyền tải thông tin, vận động người dân chấp hành các quy định phòng, chống dịch, Tổ trưởng vẫn âm thầm tìm hiểu đời sống, tình hình người dân trong tổ, nắm bắt sâu sát những hoàn cảnh khó khăn, tranh thủ vận động từng phần nhu yếu phẩm của các mạnh thường quân, nhà hảo tâm đóng góp để chia sẻ và hỗ trợ kịp thời.

Công việc bận rộn nhưng lúc nào Tổ trưởng cũng mang đến niềm vui tươi, lạc quan và tràn đầy năng lượng tích cực cho mọi người, nhất là khi thành phố triển khai việc tiêm chủng. Tổ trưởng tìm hiểu thông tin về vaccine và nỗ lực truyền đạt bằng nhiều cách khác nhau với mong muốn rằng bà con hiểu đúng và đầy đủ về lợi ích của việc tiêm ngừa, rồi nhắc nhở, vận động và hướng dẫn người dân đi tiêm vaccine phòng Covid-19. Mọi người đã vượt qua tâm lý e dè để mạnh dạn tiếp cận và đi tiêm vaccine với một niềm tin vào ngày mai không còn nhìn nhau qua ngăn kính chắn cùng chiếc khẩu trang kháng khuẩn nữa, không còn thực hiện 5K hay giữ khoảng cách 2m và sẽ không còn những cảnh chia ly đầy tang thương, nghệt ngã trong cuộc chiến chống dịch bệnh này.

Giờ đây, thành phố đã hết phong tỏa, xa dần cảm giác nặng nề, tù túng và mọi hoạt động đang nỗ lực dần trở lại bình thường, không còn các loại giấy đi đường, chốt kiểm soát phòng, chống dịch, tôi lại ra ngoài với tiếng ồn ào xe cộ, người và phương tiện tham gia lưu thông, những hàng, quán bắt đầu mở cửa, trên con đường quen thuộc mỗi ngày- có phần vắng vẻ hơn- nhưng ký ức về những sợi dây trắng đỏ, lối rào, tiếng còi xe cứu thương khắp các nẻo đường, tôi lại chợt nhận ra mình đã vô thức chú ý đếm xem mỗi ngày đi làm mình đã gặp bao nhiêu chiếc cứu thương?

Mai này, khi kể về những ngày tháng dịch bệnh khủng khiếp, bên cạnh những mất mát đau thương, bên cạnh sự hoang tàn và kìm gai, bên cạnh các nhà hảo tâm đóng góp thực phẩm thiết yếu, sự đóng góp công sức và sự liều mình của cô Tổ trưởng là niềm tự hào trong tôi về những con người không thể ngồi yên được, luôn cần mẫn đầy trách nhiệm, vẫn chạy ngoài đường, vẫn âm thầm làm việc để đóng góp cho Sài Gòn được khỏe lại.

Chợt gác đêm mưa, anh vẫn đứng đó
Đi chợ hộ cũng khó lắm ai ơi
Giúp bà con thu hoạch rau quả
Đi tuần tra khắp cùng ngõ xóm.

Áo xanh vội vã, ướt đầm mồ hôi
Khuôn mặt lằn vết, dấu chân chim
Bữa cơm bỏ lỡ, giấc ngủ vội
Nỗi nhớ nhà quay quắt khôn nguôi.

Nhưng có ngại đâu khi thành phố gọi
Áo xanh xung kích lên đường
Thắng trận này, Đà Nẵng mừng vui
Tinh thần tuyên đấu xanh xanh mãi!

ÁO XANH

Phổ biến xanh rì rào con sóng vỗ
Hàng cây dài rợp bóng mát ven sông
Thu về rồi, sao phố vắng im lìm
Ngõ nhà đóng, cửa cài then lặng lẽ.
Đà Nẵng một lần nữa gánh gồng
Dịch covid bao ngày làm hoang mang
Rời ở đó, nơi tuyến đầu chống dịch
Những áo xanh luôn sẵn sàng lên đường.

[Date]

Bài dự thi Người Tốt Việc Tốt

Tiêu đề: Chiến sỹ áo trắng

Công ty CTTC TNHH BIDV-Sumi TRUST

Bài Dự Thi

“Sự sống nảy sinh từ trong cái chết, hạnh phúc hình thành từ trong những hy sinh, gian khổ, ở đời này không có con đường cùng, chỉ có những ranh giới, điều cốt yếu là phải có sức mạnh vượt qua những ranh giới ấy.” (Nguyễn Khải)

Chiến sĩ áo trắng - các bác sỹ, tên gọi thân thương ấy vừa lạ mà vừa quen. Những người thầy thuốc thầm lặng khoác lên mình chiếc áo blouse trắng, họ không chỉ là bác sỹ, họ còn là chiến sỹ, là những người anh hùng của cuộc chiến và luôn tận tụy chăm sóc, chữa trị cho người bệnh bằng tất cả tình yêu thương và tinh thần trách nhiệm.

Nguồn: Internet

Ngay từ khi dịch xuất hiện từ đầu năm 2020, đặc biệt trong đợt diễn biến dịch bệnh phức tạp gần đây, bước vào giai đoạn cam go thì các y, bác sĩ tuyến đầu đã liên tục phải làm việc với cường độ cao trong một thời gian dài bất kể ngày đêm, bất chấp nguy cơ để giành giật sự sống cho bệnh nhân.

Các y, bác sĩ rời gia đình vào khu điều trị cách ly để sống giữa hàng trăm hàng ngàn F0. Từng giây từng phút chạy đua với tử thần. Đối mặt với virus, chấp nhận nguy cơ lây nhiễm. Thiếu thốn phương tiện y tế, thiếu thốn phương tiện bảo hộ, thiếu thốn điều kiện sinh hoạt. Những đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, những bữa cơm hộp, cơm phần ăn vội tại phòng trực ở bệnh viện dã chiến; những làn da khô sạm do mất nước, có những bước đi loạng choạng do làm việc quá sức... Nhưng tất cả các y, bác sĩ, nhân viên y tế đều không rời trận tuyến bởi một điều giản dị: Các anh, các chị là lương y, niềm tin cậy của người bệnh; sự níu kéo cuối cùng của ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết. Nỗ lực vượt trên sức lực, trên cả chuyên môn của mình để cứu bệnh nhân, nỗ lực giữ tinh thần để làm chỗ dựa cho người bệnh giữa cơn hoảng loạn mất dần hơi thở...

Một trong những tư liệu đắt giá nhất, cho những người dân may mắn được sống ở vùng xanh như chúng ta thấy được những hình ảnh chân thực nhất về cuộc đấu tranh giành sự sống nơi tuyến đầu chống dịch, chính là bộ phim tài liệu “Ranh giới” của đạo diễn Nguyễn Khải tại Bệnh viện Sản phụ Hùng Vương - TP Hồ Chí Minh.

Thước phim đã ghi lại đi lại rất nhiều lần cảnh các bác sĩ, y tá bồng nhùng trong bộ đồ bảo hộ, chạy trên hành lang hẹp chân quần vào nhau, bốc điện thoại gọi báo động đỏ, gọi oxy, gọi máy thở, gọi người hỗ trợ từ các khoa. Âm thanh phòng cấp cứu, những đối thoại đủ các sắc thái giữa bác sĩ - bệnh nhân, bác sĩ - bác sĩ, bác sĩ - điều dưỡng, y tá, hộ lý, nữ hộ sinh... thực sự khiến cho người xem cảm giác ám ảnh đến rợn người. Một bệnh nhân hai mạng sống!

Bao ngày Mẹ ngóng, bao ngày Mẹ trông
Bao ngày Mẹ mong con chào đời
Ấp trong đáy lòng, có chẳng tiếng cừa
Của một hài nhi đang lớn dần?
Mẹ chợt tỉnh giấc, và Mẹ nhìn thấy
Hình hài nhỏ bé như thiên thần
Tiếng con khóc oà, mắt Mẹ lệ nhoà
Cám ơn vì con đến bên Mẹ.

Nguồn: Lời bài hát Nhật kí của Mẹ

Mang thai và sinh con là một hành trình kỳ diệu, đầy ý nghĩa và vô cùng thiêng liêng nhưng cùng với hành trình đó là những nỗi khổ và vô vàn những khó khăn, thậm chí là nguy hiểm mà các mẹ bầu phải trải qua. Mang thai và vượt cạn của sản phụ trong thời kỳ dịch bệnh càng thẳng lại thêm ngàn lần khó khăn.

Các bệnh nhân F0 hầu hết đều chẳng biết mình nhiễm virus corona khi nào, mọi chuyện diễn ra như một trò đùa. Và khi đã trở bệnh, ranh giới sinh tử lại càng mong manh như một trò đùa số phận. Nhưng với y bác sĩ thì không có gì là trò đùa.

Từng khoảnh khắc dù ngày dù đêm, các y bác sĩ chạy đua để giành từng hơi thở, từng chút oxy cho hai mạng sống này. Có lẽ, khoảnh khắc đau xé lòng nhất là những lúc phải lựa chọn: Giữ Mẹ hay giữ Bé? thậm chí là phải buông tay. Đau đớn lắm! Mất mát cho bệnh nhân, thân nhân. Hụt hẫng, bàng hoàng cho y bác sĩ...

Thuốc phim thật thử thách cảm xúc người xem. Dẫu gây nhiều tranh cãi nhưng tác động của nó thì không ai phủ nhận. Tôi thâm cảm ơn và cảm thấy bản thân thật may mắn khi đang sống, học tập và làm việc trong môi trường an toàn, được chuẩn bị những kỹ năng cần thiết để chống dịch, thực hiện tốt khuyến cáo 5K của Bộ Y tế.

Qua đó, nâng cao tinh thần phòng chống dịch bệnh, chấp hành thật tốt các chỉ đạo của Bộ Y tế và Thành phố.

Thời thế tạo nên anh hùng. Tôi vô cùng cảm kích tấm lòng, sự hy sinh cao đẹp của đội ngũ y bác sỹ, chiến sỹ, tình nguyện viên nơi tuyến đầu chống dịch. Xin gửi lời cảm ơn và tri ân chân thành nhất đến những cống hiến quên mình của đội ngũ y bác sỹ, chiến sỹ, tình nguyện viên. Việt Nam chiến thắng đại dịch!

Chuyện Sài Gòn mùa Covid

Lại bắt đầu một cơn mưa nữa
Xua dịu đi tia nắng tháng Mười
Bạn cùng tôi nhovn miệng cười
Kể nhau nghe chuyện những ngày xa nhau.

Chuyện kể rằng Covid lan mau
Len lối suốt hang cùng ngõ hẻm
Trước nhà giảng dạy, ngoài đường rào kẽm
Sài Gòn buồn - lòng chẳng nói nên câu

Rồi từng ngày Covid lấn sâu
Hàng chục, hàng trăm rồi hàng ngàn ca nhiễm
Kể ra đi không lời mặc niệm
Người ở lại lặng lẽ nuốt thương đau

Thời bình mà, có phải chiến tranh đâu
Sao Covid khiến dân mình khổ thế
Bao áo trắng, áo xanh thi nhau bảo vệ
Mong không người bị bỏ lại phía sau

Cả nhân loại chìm trong cuộc bể dâu
Nào phải riêng Sài Gòn đâu bạn nhi
Nên chúng mình bảo nhau đừng rên rỉ
Cứ kiên trì - đau đớn sẽ không lâu

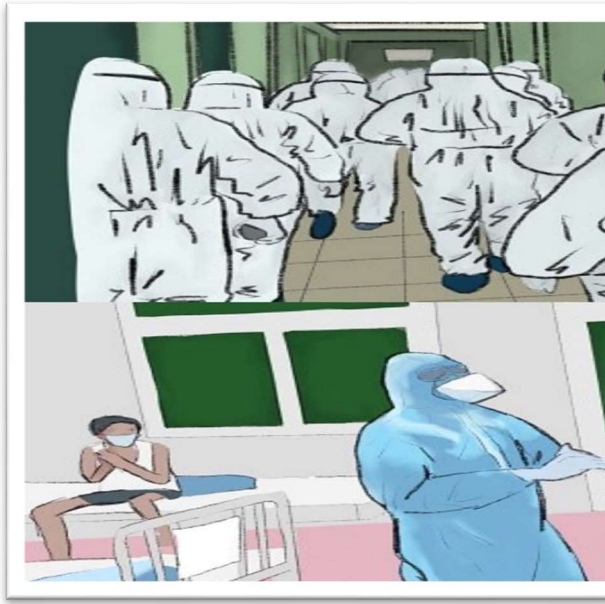
Tháng Mười nay tươi sáng những gam màu
Mình bên nhau vui mừng ngày mở cửa
Thẻ vàng, thẻ xanh làm hành trang đi giữa
Bao nụ cười xua mất mát tan mau

Vắc xin rồi mình cũng chớ quên câu
Khoảng cách - khẩu trang - rửa tay - khử khuẩn
Giữ sức khỏe cho mình và người thân trước nhất
Rồi mình cùng lao động đón mai sau.

ĐOÀN KẾT CHIẾN THẮNG ĐẠI DỊCH COVID – 19 GÓC NHÌN TỪ XA ĐẾN GẦN

“Siêu nhân thời bình”

Cuộc chiến chống dịch COVID-19 vẫn còn luôn phải đối mặt với nhiều nhiều khó khăn và thách thức. Những người lính xông pha tuyến đầu là các bác sĩ điều trị vất vả thay nhau cứu chữa cho các bệnh nhân COVID-19. Ngành Y với đội ngũ các y bác sĩ, cán bộ nhân viên y tế luôn giữ vai trò nòng cốt, xung kích đi đầu và đối mặt với hiểm nguy, vô cùng gian khó, ngày đêm bảo vệ tính mạng cho nhân dân. Những chiến sỹ áo trắng đã phải thực hiện cùng một lúc nhiều nhiệm vụ, nhiều giải pháp, là đội ngũ quan trọng trong công tác tham mưu phòng chống dịch.

Nguồn: Nguyễn Minh Anh – sinh viên lớp 43K06.I, khoa Kế toán, Trường ĐH Kinh tế (Đại học Đà Nẵng)

Các y bác sĩ, cán bộ nhân viên y tế phải gác lại cuộc sống thường nhật. Họ tạm rời xa gia đình, người thân yêu để chiến đấu với đại dịch, nhiều y bác sĩ phải tạm xa con thơ hay không ở bên chăm sóc cha mẹ già đang trọng bệnh. Tất cả vì cuộc chiến với đại dịch vì sự an toàn tính mạng cho hơn 90 triệu người dân. Với tinh thần trách nhiệm cao cả, các bác sĩ đều hết lòng chăm sóc, phục vụ, chữa trị, đặt nhiệm vụ chữa bệnh cứu người lên trên hết.

“Người anh hùng thầm lặng”

Xét nghiệm phát hiện Covid -19 là một trong những hoạt động quan trọng nhằm phát hiện sớm và chính xác các tác nhân gây bệnh, hỗ trợ rất lớn cho việc chẩn đoán và kịp thời triển khai các biện pháp phòng chống dịch bệnh, không chế không để lây lan rộng ra cộng đồng. Những cán bộ bác sĩ làm công tác xét nghiệm không chỉ âm thầm phía sau cánh cửa phòng xét nghiệm hàng ngày “làm bạn” với virus, mà họ

cũng sẵn sàng đi đến đâu cơ sở cần; dù đêm khuya hay sáng sớm, để lấy mẫu gửi về cho các đồng nghiệp xét nghiệm phát hiện bệnh. Công việc của họ đòi hỏi tỉ mỉ và thận trọng, nên dù mỗi lần phải ở trong phòng xét nghiệm khoảng 3 đến 4 tiếng đồng hồ, có lúc 24/24h với bộ quần áo kín mít, nhưng mỗi cán bộ, nhân viên luôn tập trung cao độ để có kết quả chính xác, không được phép nhầm lẫn. Bởi, việc sớm có kết quả xét nghiệm chính xác có vai trò rất quan trọng để có thể nhanh chóng triển khai các phương pháp cách ly đặc biệt ngay từ những giờ đầu và điều trị hiệu quả cho bệnh nhân. Ngoài ra, còn là căn cứ xác định ổ dịch để khoanh vùng, cách ly những người có nguy cơ lây nhiễm, từ đó dập dịch kịp thời. Đồng thời, cho những kết quả nhanh chóng, chính xác cũng là để chia sẻ với nỗi niềm mong đợi của các bệnh viện và sự lo lắng của cả cộng đồng.

Nhiều người vẫn nói, nghề này vinh quang thì ít mà khó khăn thì nhiều. Dù vậy, phía sau những lớp khẩu trang in hằn lên mặt, những bộ quần áo bảo hộ nóng bức phải mặc trong nhiều giờ liền vẫn là những nụ cười, vẫn là nhiệt huyết, sự tận tâm của họ với công việc mình đã lựa chọn. Chính nhờ lòng nhiệt huyết với nghề, lấy công việc làm niềm vui, coi khó khăn là động lực của những cán bộ làm xét nghiệm, đã góp phần không nhỏ cùng ngành y tế trong cuộc chiến chống dịch Covid - 19 cũng như nhiều loại dịch bệnh truyền nhiễm.

“Bộ đội trong thành phố”

Thế hệ ngày nay may mắn khi sinh ra đất nước đã hoà bình. Hình ảnh anh bộ đội tham gia các cuộc kháng chiến chống giặc xâm lược phần lớn được cảm nhận qua tư liệu, phim ảnh, văn học... Nhưng hình ảnh ấy giờ đây hiển hiện, ngay trong thành phố, trong một cuộc chiến khác – cuộc chiến chống dịch COVID-19, không khói bom súng đạn nhưng cũng hết sức cam go và cả nhiều mất mát

Khi TP Hồ Chí Minh thực hiện giãn cách xã hội theo yêu cầu “ai ở đâu yên ở đó”, sau những đợt giãn cách trước đó bởi dịch bệnh vẫn diễn biến hết sức phức tạp, trong thành phố đã xuất hiện màu áo xanh của những người lính. Trong lần giãn cách này (từ 23/8/2021 đến 15/9/2021) đã có trên 58.000 cán bộ, chiến sĩ, dân quân thường trực hỗ trợ địa phương phòng, chống dịch.

Hành trang của họ khi vào tâm dịch, cũng như khi lên đường tham gia một “trận đánh”: ba lô trên vai với những vật dụng thiết yếu, gọn nhẹ của người lính. Nhưng hành trang được họ gói ghém cẩn thận nhất, chính là ý chí và tấm lòng nhiệt huyết để có thể giúp đỡ nhân dân, sẵn sàng làm bất cứ việc gì để có thể giúp dân trong những ngày dịch bệnh đầy khó khăn. Bằng những việc làm thiết thực, gần gũi, hình ảnh các anh bộ đội tại các khu dân cư, chốt kiểm soát, tại ngõ phố, nhà dân đã khiến nhiều người xúc động. Người dân thấy được chia sẻ, thêm phần an yên trong những ngày khó khăn. Còn các lực lượng tuyến đầu chống dịch như y, bác sĩ, công an,... cũng có thêm nguồn lực hỗ trợ, khi mà áp lực về truy vết, chăm sóc và điều trị cho bệnh nhân mắc COVID-19 vẫn còn đang nhân lên.

Nguồn: Tranh vẽ “Việt Nam cố lên” của học sinh Nguyễn Thị Thu Hương THCS Vũ Diệm.

Bộ đội từ dân mà ra, vì nhân dân mà chiến đấu. “Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với dân”, “nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng”. Tiếp nối truyền thống ấy, bây giờ bộ đội giúp dân chống dịch, tình quân dân càng thêm khăng khít, bền chặt. Và trong lòng thành phố, khi cuộc chiến chống dịch vẫn còn đang trong những ngày cam go này, người dân “ai ở đâu yên ở đó” cũng chính là cách góp sức hiệu quả cho “cuộc chiến” này, để những cố gắng, vất vả của những người lính trong những ngày qua càng thêm ý nghĩa.

“Màu áo xanh tuổi trẻ”

Bằng hành động cụ thể lực lượng đoàn viên, thanh niên những ngày này luôn có mặt tại các điểm nóng phòng chống dịch trên toàn quốc, chúng ta có thể dễ dàng bắt gặp hình ảnh những bạn trẻ trong sắc áo xanh tình nguyện đang miệt mài cùng các lực lượng ứng trực tại các chốt kiểm soát dịch, hay hỗ trợ các y, bác sĩ phòng, chống dịch Covid-19 lấy mẫu, nhập liệu, phân phát, vận chuyển nhu yếu phẩm, lương thực cho người dân; vận chuyển bình oxy đến các bệnh nhân F0, khu điều trị.

Hình ảnh những bạn trẻ kịp thời xuất hiện mang đến những tấm lòng đáng trân trọng, đồng hành sát cánh cùng người dân trong cuộc chiến phòng, chống dịch bệnh. Mỗi người ở những ngành nghề, vị trí công tác, từ các địa bàn khác nhau nhưng đều có chung nghĩa cử đẹp là tham gia tình nguyện vì cộng đồng.

“BSL – Chung sức phòng chống dịch”

Với tinh thần “tương thân tương ái”, “trách nhiệm với cộng đồng là trách nhiệm với chính mình”, thể hiện trách nhiệm đối với cộng đồng, góp phần cùng chính quyền và nhân dân tỉnh Bắc Giang đẩy lùi dịch covid 19, Công ty cùng với Công đoàn và

toàn thể cán bộ BSL đã có những hành động thiết thực, nhằm kịp thời hỗ trợ các đơn vị chống dịch và nhân dân Bắc Giang vượt qua những ngày khó khăn do sự hoành hành của dịch bệnh.

“Đâu cần thanh niên có, việc gì khó có thanh niên”. Với tinh thần xung kích, tình nguyện, tuổi trẻ Công Đoàn Cơ Sở Công Ty CTTC TNHH BIDV-SuMi Trust đã vào cuộc kịp thời, thể hiện rõ vai trò, trách nhiệm tiên phong với nhiều hoạt động ý nghĩa, sáng tạo, tích cực triển khai nhiều việc hết sức thực tế và hiệu quả đóng góp một phần không nhỏ trong công tác phòng chống dịch tại Bắc Giang.

Bên cạnh đó, với mong muốn góp sức cùng các y bác sĩ, cán bộ y tế và tình nguyện viên, Chi nhánh BSL TPHCM quyết định trao tặng vật tư y tế để ủng hộ tuyến đầu chống dịch tại Bệnh viện dã chiến điều trị bệnh nhân COVID-19 Hóc Môn. Dưới sự chỉ đạo sát sao của Ban Giám đốc Chi nhánh BSL TPHCM, các công đoạn chuẩn bị cho chuyến công tác trao tặng vật tư y tế tại Bệnh viện diễn ra nhanh chóng, chặt chẽ. Các vật tư y tế được trao tặng cùng với đồ bảo hộ dành riêng cho các thành viên tham gia chuyến công tác đều phải đạt tiêu chuẩn phòng chống dịch theo quy định và hướng dẫn của Bộ Y tế. Sáng ngày 17/8/2021, đoàn công tác đã chính thức xuất phát, hướng đến Bệnh viện điều trị COVID-19 Hóc Môn với tinh thần phấn khởi, hăng hái vì được góp sức mình hỗ trợ, ủng hộ cho tuyến đầu chống dịch.

Trong lúc khó khăn, hoạn nạn, mọi hành động, đóng góp dù là nhỏ bé, vẫn luôn mang lại ý nghĩa to lớn, không chỉ góp phần đẩy lùi dịch bệnh mà còn lan toả những giá trị tốt đẹp trong cuộc sống. BSL tin chắc rằng với sự dốc sức, dốc lòng và đoàn kết của các cấp, ngành, địa phương và Nhân dân, chúng ta sẽ vững vàng đẩy lùi đại dịch Covid-19.

Có thể thấy rằng với tinh thần “chống dịch như chống giặc”, Đảng, Chính phủ Việt Nam đã sớm kêu gọi nhân dân quyết liệt, đoàn kết một lòng, tạo nên sức mạnh tập thể, quyết tâm cùng nhau đẩy lùi dịch bệnh. Từ đó, đã huy động được sức mạnh hưởng ứng, chung tay của mỗi người dân, mỗi cá nhân trong phòng, chống dịch. Chúng ta càng thấy ý nghĩa sâu sắc và giá trị nhân văn lớn lao từ những quyết sách của Đảng và Chính phủ, từ sự vào cuộc của cả hệ thống chính trị, của các bộ, ngành chức năng và nhân dân... Trong khó khăn, thử thách, những phẩm chất tốt đẹp của người Việt càng tỏa sáng hơn bao giờ hết. Và những phẩm chất ấy sẽ càng củng cố quyết tâm của chúng ta chiến đấu chiến thắng đại dịch.

ĐÔI ĐIỀU NHẮN NHỦ MÙA COVID

Ngày xưa cô Cám ác thay
Ngày nay Covid lại gay hơn nhiều
Vắc xin xong cũng chớ liều
Bạn ơi tuân thủ nhưng điều dưới đây
Một khoảng cách, hai rửa tay
Ba nhớ khử khuẩn diệt bay vi trùng
Bốn khẩu trang chớ lung tung
Phải luôn đeo lấy tránh vùng nguy cơ
Năm đừng tụ tập - phòng hờ
Đám đông khi ấy có người F0
Sáu cẩn thận chớ lỏng bông
Dịch còn chưa hết chớ hòng chủ quan
Bảy xin im lặng chớ bàn
Chớ phao tin vịt hoang mang lòng người
Tám luôn giữ lấy nụ cười
Lạc quan để thấy cuộc đời nở hoa
Chín xin luôn sống chan hoà
Mười là lao động mở ra “bình thường”
Cùng nhau xây dựng quê hương
Việt Nam giàu đẹp dễ thương vô cùng
Covid là nỗi khổ chung
Muôn trùng đau khổ ta cùng vượt qua.

NHỮNG NGƯỜI THẦM LẶNG

Trải qua những đợt giãn cách Xã Hội dài đằng đặc với biết bao khó khăn , ta mới cảm nhận hết trọn vẹn từ “Đủ” trong gia đình. Giữ được tinh thần lạc quan chờ ngày Sài Gòn lại “khỏe mạnh” trở lại, đủ thực phẩm để cả gia đình cùng nhau vượt qua kì giãn cách và cuối cùng là đủ thời gian để sống chậm, dành thời gian để chiêm nghiệm, chăm sóc gia đình và bản thân.

Tuy nhiên, không ai “đủ” một cách trọn vẹn cả, để có cái “đủ” cho mỗi người chúng ta ở nhà một cách an toàn, thì vẫn có 1 bộ phận không ít những con người phải hy sinh sự an toàn để tiến về tuyến đầu một cách trực tiếp, gián tiếp phục vụ công tác chống dịch. Những con người với chức vụ, cấp bậc và ngành nghề khác nhau nhưng lại có chung một niềm tin: Đẩy lùi đại dịch.

Dịch bệnh đã cướp đi nhiều sinh mạng của nhiều người, nhưng ở đâu đó sự sống non nớt như hồi sinh qua sự hiện diện của những mầm non mới. Nơi mà những y bác sĩ, nhân viên y tế vẫn đang ngày đêm hy sinh, hết lòng vì người bệnh. Họ lựa chọn sự “thiếu thốn”, để khoác lên mình bộ áo xanh đầy trách nhiệm và hi sinh.

Tâm lung áo lúc nào cũng ướt đầm mồ hôi, tấm chăn giọt bắn lúc nào cũng đầy hơi nước vì không một phút ngơi nghỉ. Họ chấp nhận sự khó chịu trong những cơn khát, cơn đói để hạn chế tối đa việc tiêu hao bộ đồ y tế. Những ca trực đêm không ngủ, họ luôn khoác lên mình bộ đồ y tế nằm dài ra các hành lang để khi có sự cố họ luôn sẵn sàng.

Các nhân viên y tế, họ cũng là người ba, người mẹ, người con của gia đình, nhưng họ đã chấp nhận lời kêu gọi của tình thương và trách nhiệm để lặn xả nơi hiểm nguy. Đội ngũ y bác sĩ tuyến đầu tạm gác lại tổ ấm nhỏ, niềm vui riêng, để bám trụ bằng tinh thần hi sinh tình nguyện. Những áp lực, mệt mỏi về tinh thần và thể chất khi phải làm trong một môi trường có nguy cơ lây nhiễm cao, và cường độ làm việc liên tục mỗi giờ. Tuy vậy, các y bác sĩ vẫn luôn là con người lạc quan nhất để có thể luôn tiếp tục truyền “lửa hy vọng” cho những thai phụ mắc Covid đang phải đơn độc chiến đấu trong cuộc chiến đường như không cân sức.

Trong cuộc chiến đó, những bác sỹ phải luôn trong trạng thái sẵn sàng để hỗ trợ việc thở của từng sản phụ cũng như giữ vững tinh thần cho các bà mẹ đang đấu tranh vì sự sống của chính họ và sự sống của những đứa trẻ. Các y bác sỹ vừa điều trị cho bệnh nhân vừa phải trở thành người thân của họ, để an ủi, động viên tinh thần từng mẹ trong suốt quá trình vượt cạn và điều trị bệnh. Cạn kiệt nguồn nhân lực, họ cùng nhau đóng vai thợ sửa máy thở, điều dưỡng chăm sóc trẻ sơ sinh, người truyền lửa, v.v những công việc mà có thể họ chưa bao giờ trải qua.Đội ngũ bác sỹ chống dịch cùng nhau trải qua những ranh giới cảm xúc khác nhau, đó là niềm vui tột độ khi cứu được bệnh nhân và nỗi buồn trĩu nặng khi bắt lực buông tay một sợi dây sự sống.

Những đứa trẻ sinh ra trong đại dịch không trong sự nâng niu của gia đình, các em bị tách khỏi mẹ ngay từ khi chào đời. Nhiều trường hợp, các bé đã qua đầy tháng nhưng vẫn chưa có gia đình rước về. Tuy thiệt thòi là thế nhưng các em vẫn được che chở trong vòng tay ấm êm của những con người thâm lặng.

Sau tất cả, tiếng khóc chào đời của những đứa trẻ sinh ra trong đại dịch ở nơi đây đã thấp thêm niềm hy vọng, niềm tin chiến thắng cho những chiến sĩ áo trắng nơi đây. Dù ngoài kia, cả thế giới vẫn đang chao đảo vì cơn bão tử thần Covid-19 thì nơi đây các bé được sống trong niềm tin và tình thương của con người.

Trải qua 2 năm dịch bệnh, chúng ta vẫn thấy đâu đó những người anh hùng thâm lặng, sẵn sàng cho đi không đòi hỏi bất cứ điều gì. Những con người không ai biết mặt vẫn luôn chiến đấu vì sự sống. Một câu văn nổi tiếng của nhà văn Nguyễn Khải: “Không có con đường cùng, chỉ có những ranh giới, điều cốt yếu là phải có sức mạnh bước qua ranh giới ấy..”

Đại dịch một lần nữa cho chúng ta thấy ở đâu đó vẫn có những chiến sĩ dũng cảm luôn hy sinh cho cộng đồng và giúp mỗi người trong chúng ta biết quý trọng sức khỏe hơn. Vì sức khỏe là loại của cải mà ai cũng nghĩ mình sở hữu rất nhiều, nhưng bệnh tật nhiều khi đến không báo trước và rằng chúng ta không “giàu” như mình tưởng. Và rồi hít thở bình thường là một loại đặc ân mỗi ngày chúng ta được lãnh nhận. Hãy luôn biết ơn mỗi ngày khi còn được khỏe mạnh và biết chiến đấu khi Tổ Quốc cần.

Thì mình, vẫn cứ thương nhau

Thành phố Hồ Chí Minh mưa, cả miền Nam mưa. Hạt mưa vốn đã buồn, lại còn gieo rắc nỗi trầm tư xuống những gương mặt đường như không thể buồn hơn được nữa. Dịch bệnh đảo ngược hoàn cảnh, phơi ra biết bao thân phận con người.

Chỉ thị số 16 khiến Thành phố Hồ Chí Minh im lặng hơn bao giờ hết. Đường xá vắng tênh, chim chóc sà xuống lòng đường tìm kiếm miếng ăn cũng xem chừng vất vả. Hoàng hôn, buồn thay màu lá, hắt mảng nắng tàn cộc cằn lên đường chân trời đứt đoạn, đượm nỗi hoang mang.

Cuộc giãn cách đã bước qua tháng thứ 5, điều đó có nghĩa là, những ai ít may mắn, cam chịu sống chấp đổi qua ngày bằng đồng lương chân chính ít ỏi của họ, đã bắt đầu lâm cảnh khánh kiệt.

Hương hoa nhờ những túi gạo chảy ra từ các trụ ATM nhân ái hoặc một hai triệu bạc nhờ gói hỗ trợ của Chính phủ, cũng chỉ là một cứu cánh tạm thời, nhẹ như cơn gió thổi qua nhà trống. Giả như họ còn những người thân đang cần nương tựa, còn những khoản nợ sắp đáo hạn, nhu cầu về thuốc men, chạy chữa, hoặc tiền sử bệnh tật đang thúc bách, thì dù có phải đối diện với trăm nguy ngàn biến, họ vẫn phải ngậm ngùi bước ra khỏi nơi trú trọ của mình, nhọc nhằn bươn chải, tìm kế sinh nhai.

Người giàu sống chậm, có nơi động lòng trắc ẩn mà sẻ áo, chia cơm. Cũng có người bức bối, hằn học, nhìn qua bản tin, phỉ báng những người đang túa ra đường tìm miếng ăn kia là đồ ít học, ích kỷ chỉ biết lo cho riêng mình. Nhưng nếu ai đã từng khốn cùng như họ, cay đắng như họ, cam chịu chết chậm như họ, và đang ở thế đường cùng như họ, sẽ nghĩ làm sao?

Thực ra, họ không đủ sức để tiếp tục ngồi nhìn những con số bệnh nhân ngày mỗi tăng lên so với một hai đợt giãn cách đầu họ đã vô cùng tuân thủ.

Thành phố lao đao, thành phố thương người. Xin cứ hào phóng thương người. Của cải cho đi, sẽ còn mãi mãi.

Thành phố khắc khoải, thành phố nhẫn nại. Xin cứ kiên nhẫn lấp đầy nỗi trống trải nơi đồng loại mình. Không ai là một hòn đảo riêng lẻ. Chúng ta thuộc về nhau.

Thành phố hào sảng, thành phố chân tình, thành phố không khoa trương. Thành phố vì thương mà tìm tới chứ không cay xối nỗi đau. Xin cứ bỏ lại đằng sau, dù là lời nói, dù là hành động, dù vô tình hay chủ ý, dù cao mạn hay thiện chí, của bạn bè đến từ bất cứ nơi đâu, Hà Nội hay mọi miền Tổ quốc. Chúng ta là người Việt. Nhìn nhau bằng ánh mắt chân tình.

Để Thành phố Hồ Chí Minh, dầu thiếu, vẫn hào sảng; dầu thương tích vẫn vững vàng; dầu gục ngã vẫn không đầu hàng số phận. Thành phố Hồ Chí Minh, rồi sẽ trở lại những ngày tháng vẻ vang. Dầu thế nào, người người vẫn cứ thương nhau.